

ת"פ 43622/08/14 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד בוריס לייטנס, סנגוריה ציבורית

בית משפט השלום באילת

20 מאי 2015

ת"פ 43622-08-14 מדינת ישראל נ' לייטנס

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד איציק אלפסי, עו"ד שחר עידן
שלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

בוריס לייטנס, ת.ז. 332612779

ע"י ב"כ עו"ד יעל דארבי
סנגוריה ציבורית

גזר דין

האישום וההרשעה

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת עדים והצגת ראיות, בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע לפי סעיפים 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. הנאשם זוכה מעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
2. בהכרעת הדין נקבע כי בתאריך 25.08.2014, הנאשם יצא מביתו של אחר בשם אלכס קלימוב (להלן: "**אלכס**"), כשבאמתחתו הכובע מסוג "ברט". הנאשם הגיע בסביבות השעה 02:00 לביתו של דניאל מקרובסקי (להלן: "**דניאל**"), שם החליף את לבושו לבגדים כהים. הנאשם יצא מדירתו של אלכס, הגיע לביתה של המתלוננת ונכנס פנימה באמצעות הזזת חלון המרפסת. הנאשם עלה לקומת המגורים, נכנס לחדר השינה וזחל תחת המיטה עליה לנה המתלוננת, ונטל מהמקום 3 מכשירי טלפון ומערכת משחק סוני פלייסטיישן. לאחר מכן, בהמשך הלילה, בסביבות השעה 04:00, שב הנאשם לביתו של דניאל, השאיר אצלו את הרכוש הגנוב ומשם פנה לדירתו של אלכס. עוד נקבע כי ביום 26.8.2014 עת שהו הנאשם ודניאל בבית המעצר באילת, כל אחד בתאו, איים הנאשם על דניאל, באומרו לו בצעקות בשפה הרוסית ש"ייקח על עצמו את התיק", מפני שהוא כבר "ישב בתיק קודם".

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד איציק אלפסי, עתר לקביעת מתחם ענישה הולם שנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל לעבירת ההתפרצות לבדה, וביקש להשית על הנאשם מאסר בפועל לתקופה ממושכת לפי הרף העליון של המתחם הנטען, שלא תפחת מ-20 חודשי מאסר, להפעיל עונש מאסר על תנאי למשך 8 חודשים במצטבר, מאסרים מותנים, קנס והתחייבות. התובע עמד על חומרת מעשיו של הנאשם והפגיעה הכרוכה בהם בערכי ההגנה על רכוש הזולת, בטחון, פרטיותו ושלווה. נטען כי הנאשם תכנן את צעדיו והצטייד מראש בתיק גב, לבש בגדים כהים וחבש כובע שהסתיר את פניו. נטען כי לנאשם חלק בלעדי בביצוע העבירות. התובע ציין כי העבירות בוצעו בשעות הלילה, כאשר בני הבית, לרבות ילדים קטנים, לנו את שנתם, וציין את רגעי האימה והחרדה שחוותה המתלוננת, פוטנציאל המסוכנות והיתכנות למפגש אלים הכרוך בכך. התובע הפנה לנזק הנפשי שנגרם למתלוננת בגין מעשי הנאשם וכן לנזק הכלכלי העקיף שנבע ממנו. צוין כי הרכוש הגנוב הושב לבעליו. עוד נטען כי הנאשם פעל בתחכום, השאיר את הרכוש הגנוב בחדרו של שותפו לדירה של דניאל, על מנת לטשטש את העקבות של מבצע ההתפרצות. נטען כי הנאשם פורץ לבתים לשם פרנסתו ואין זו פעם ראשונה שהוא מורשע בעבירות רכוש. לנאשם עבר פלילי הכולל עבירות רכוש בשלן הוטל עליו מאסר מותנה בר הפעלה. הנאשם ריצה עונש מאסר בפועל והשתחרר כחודש לפני מועד ביצוע העבירות דנא. התובע הציג פסיקה רלוונטית.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד יעל דארבי, טענה שמתחם הענישה נקבע בפסיקה באופן רחב, בהתאם לנסיבות, כך שהוא נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל. בנסיבותיו של הנאשם, ביקשה הסנגורית שלא למצות עמו את הדין הן בקביעת עונש המאסר והן בדרך הפעלת עונש המאסר המותנה. הסנגורית ציינה כי הנאשם זוכה מעבירת קשירת הקשר לביצוע פשע וטענה כי יש בכך כדי להשליך על רמת התכנון המוקדם המיוחס לו. הסנגורית חלקה על טענת התובע לעניין הנזק הנפשי שנגרם למתלוננת, היות וזו לא פנתה מיד לברר את שלום ילדיה, אלא ניסתה לאתר את הפורץ וניגשה אל הדייר שגר ביחידת הדיור שלה. צוין כי הרכוש הגנוב הושב לבעליו כך שהנזק הכספי שנגרם מביצוע העבירות מזערי. הסנגורית עמדה על נסיבות האישיות של הנאשם, טענה כי התייתם מאמו בגיל 8 וגדל בחיק משפחתו המורחבת לאחר שאביו עזב את הבית. נטען כי הנאשם התקשה לנהל חיים נורמטיביים לאחר ששוחרר מהמאסר האחרון וכי מצבו הכלכלי אינו טוב.

5. הנאשם בחר שלא להוסיף דבר, על אף שניתנה לו הזכות לומר את המילה האחרונה.

דין והכרעה

6. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של

הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ס' 40ב לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין (סעיף 40ג לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40ד לחוק העונשין) או לחומרה בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשם והרבים (סעיפים 40ו ו-40ז לחוק העונשין) ובנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיפים 40יא ו-40יב לחוק העונשין) [ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.6.2013)].

מתחם העונש ההולם

7. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו, בית משפט יתחשב בשלושת אלה: בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו; בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ומידת אשמו של הנאשם; במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.8.2013)). להלן אעמוד על מרכיביו השונים של מתחם העונש ההולם.

8. הנאשם הורשע במספר עבירות, שבוצעו בסמיכות זמנים ויש ביניהן קשר הדוק, כך שיש לראותן כ"אירוע" אחד (ראו: ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.10.2014); ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.12.2014)). לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, משהורשע נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

9. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה:** בביצוע ההתפרצות למקום מגורים וגניבה פגע הנאשם בשלום הציבור, בתחושת הביטחון, בהגנה על רכוש, קניינו ופרטיותו. עבירת ההתפרצות למקום המשמש למגורי אדם (או לתפילה) בכוונה לבצע גניבה או פשע הינה עבירה שהעונש המרבי שנקבע לצידה הינו 7 שנות מאסר, וזאת ללא קשר לכך אם מתוך הבית בוצעה עבירה של גניבה אם לאו, שהינה עבירה נפרדת אשר העונש המרבי שנקבע לצידה הינו 3 שנות מאסר. בדרך זו הביע המחוקק את דעתו על החומרה הטמונה בעבירת ההתפרצות למקום מגורים כדי לבצע גניבה כעבירת פשע הגוררת ענישה מחמירה.

עבירות ההתפרצות והגניבה נעשות תוך הסגת גבול לטריטוריה הפרטית של הפרט וטומנות בתוכן ממד של פגיעה בביטחון האישי של קורבן העבירה. עבירות הרכוש מעצם טיבן מחולקות לדרגות חומרה שונות ואין דינה של עבירת שוד כדינה של עבירת התפרצות למקום מגורים. אין דינה של עבירה של התפרצות למקום מגורים כאשר קורבן העבירה נמצא בביתו בעת ההתפרצות כדינה של עבירה דומה כאשר קורבן העבירה אינו נמצא בביתו. כך גם אין דינה של עבירת ההתפרצות למקום מגורים כדינה של עבירה של הסגת גבול וגניבה.

בביצוע עבירת ההתפרצות למקום מגורים, בעיקר בשעות הלילה, קיים פוטנציאל של ממש להסלמה עד כדי מפגש אלים בין הפורץ לבין דיירי המקום. יש לייחס משקל נרחב לתחושות האימה, אוזלת יד, הפגיעה בביטחון האישי והפגיעה בפרטיות אותן חש בעל הנכס המגלה אנשים זרים מחטטים בחפציו האישיים בדירתו ונוטלים לעצמם את אשר הם חפצים בו. ביתו של אדם הוא מבצרו ומקדשו, שם מצויים מרבית מיטלטליו וכתליו מעניקים לו את תחושת הביטחון האישי והגנה על רכושו.

בית המשפט העליון עמד על הצורך בהחמרה בענישה בעבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה בע"פ 3297/10 **וולקוב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.5.2012), ועמד על פגיעתן בערכים חברתיים מוגנים בזו הלשון:

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של 'ביתי הוא מבצרי'. קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות. ובכלל, בעבירת התפרצות טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה, והיא יכולה להתגלגל בנקל לעבירת שוד ואלימות, והמקרה שבפנינו אך יוכיח. בעבירות מעין אלה, שומה על בתי המשפט להגן על הציבור מפני פגיעתו הרעה של המערער ושכמותו".

עוד בהקשר זה, ראו רע"פ 244/10 **קרופניק מיוזר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.2010):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

וכן האמור בע"פ 6423/11 **דהן אלי נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.7.2012):

"אין צורך להכביר מילים על הטראומה שנגרמה למתלוננת, ועל כך שעבירת ההתפרצות מערערת את הביטחון האישי של הציבור וטמון בה פוטנציאל להתפתחות אלימה"

עוד אפנה לרע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.2.2008), שם נפסק:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרפוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. ... כללם של דברים: בית המשפט המחוזי, בכל הכבוד, הלך בדרך נכונה. ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה יידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריח - כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור."

10. **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים במקרה שלפניי הינה במרום עצמתה, נוכח ביצוע העבירה בשעות הליל, בעוד בני הבית, אישה וילדים קטנים לנים שנת ישרים במיטותיהם. הנאשם גילה תעוזה רבה וקור רוח, עת לא נרתע מלהמשיך בביצוע זממו, גם לאחר שנוכח לגלות את המתלוננת ישנה במיטתה. הנאשם זחל תחת המיטה, עליה ישנה כאמור המתלוננת עם אחד מילדיה, כדי לגנוב את מכשירי הטלפון שהונחו בצדה האחר של המיטה. בדרך זו פגע הנאשם ביתר שאת בכל אותם ערכים מוגנים הנזכרים לעיל, ובעיקר פגע בתחושת הביטחון של דיירי הבית בתוך ביתם, שלווה נפשם ורכושם. מעשיו של הנאשם לא פגעו רק בבעלי הבית, אלא בעקיפין גם חברה בכללותה, בדרך של העלויות הגבוהות הקשורות לנזקי ההתפרצויות, הן ביחס לעלויות ביטוח הנכס והן ביחס לעלויות הנדרשות לרשויות האכיפה.

11. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), מצאתי להביא בכלל חשבון, את חלקו העיקרי והבלעדי של הנאשם במהלך הפעילות העבריינית המתוכננת היטב. הנאשם תכנן מראש את מעשיו, הגיע לבית חברו כדי להחליף בגדיו ללבוש כהה והביא עמו כובע. הנאשם פרץ לבית דרך דלת המרפסת שהייתה סגורה אך לא נעולה, עלה לקומת המגורים, זחל על רצפת חדר השינה, בעוד המתלוננת לנה במיטתה ונטל מהמקום 3 מכשירי טלפון ומערכת משחק סוני פלייסטיישן. לאחר מכן, פנה הנאשם לביתו של דניאל כדי להשאיר אצלו את הרכוש הגנוב. לאחר שנעצרו, ביקש הנאשם מדינאל שיפיל את עצמו במקומו.

ההתפרצות לבית המגורים והכניסה לחדר השינה בה ישנו המתלוננת ואחד מילדיה הקטינים בוצעו בתעוזה רבה, בשעת לילה מאוחרת, כך שהיה זה אך צפוי שבני הבית יימצאו במקום, וקרוב לוודאי ילוננו במיטותיהם. יש לציין את תחושות האימה והחרדה שתקפו את המתלוננת, כפי שמסרה בהתרגשות בעדותה בבית המשפט, עת התעוררה למראה הנאשם כשהוא זוחל תחת מיטתה, בידעה שילדיה נמצאים בבית, והעמידה פני ישנה. מיד לאחר מכן, פנתה המתלוננת לדייר שכן, מפני שבעלה לא היה באותה עת בבית, ואין לראות בכך ביטוי המפחית מתחושות הפחד והחשש שאחזו בה, אלא להיפך הוא הנכון. בנסיבות המתוארות, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, עשוי היה להיות גדול וחמור אף יותר, במידה והיה מתפתח עימות אלים בין המתלוננת לבין הנאשם או במידה ואחד הילדים ששהו בבית היה מתעורר. אין ספק, כי הפוטנציאל הטמון בהתפרצות למקום מגורים בשעות הלילה שעה ששוהים בבית דיירים, גבוה ולכן הדבר מגביר את חומרת האירוע ואשמו של הנאשם.

מלבד הפגיעה בתחושת הביטחון וההגנה, פגע הנאשם בקניינה של המתלוננת, בכך שגנב מכשירי טלפון וקונסולת משחק, אך יש לציין כי רכוש זה הושב לבעליו לאחר שעות אחדות, באמצעות משטרת ישראל. הנאשם פעל בשל בצע כסף ותכנן להפיק ממעשיו רווח כספי. לא נגרעה יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ואת הפסול הברור שבהם ובכל עת יכל לחדול ממעשיו מבלי שעשה זאת. לא נשמעו סיבות המשמשות לזכות הנאשם. לא נשמעה טענה לעניין מצוקה הנפשית והנאשם אינו קרוב לסייג אחריות פלילית.

12. **מדיניות הענישה הנהוגה:** עיון במקרים שנדונו בפסיקה על עבירות רכוש מסוג התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע וגניבה מעלה כי הוטלו, על פי רוב עונשי מאסר בפועל. כך למשל:

א. ברע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.2015) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, בכך שהתפרץ לדירה לאחר שמצא את מפתח הבית בסמוך לדלת ונטל ממנה תכשיטים בשני מועדים שונים. נקבע **מתחם ענישה הולם לכל אחת מהעבירות שבין 10 ל-24 חודשי מאסר**. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

ב. ברע"פ 8233/14 **נפתלי בז'ן אללשווילי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.12.2014) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו ב-11 עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, החזקת מכשיר פריצה, החזקת נשק ותחמושת, גניבה, החזקת כסף מזויף, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפה כדי לגנוב. בבית המשפט המחוזי נקבעו מתחמי ענישה עבור כל אחד מהאירועים כאשר **מתחם ענישה הולם** לאירוע של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע נקבע בין **12 ל-24 חודשי מאסר**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **70 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים לצד הפעלת מאסר מותנה כך שתקופת המאסר שעל הנאשם לרצות הועמדה על 84 חודשי מאסר.

ג. ברע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.2.2014) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע (3 מופעים), גניבה ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, בכך שבהזדמנות אחת שבר סורג חלון דירה ממנה נטל מצלמה; ובהזדמנות אחרת, נכנס לדירה דרך החלון בכוונה לגנוב כספים מבעליה. נקבע **מתחם ענישה לכל אחת מעבירות ההתפרצות שבין 12 ל-24 חודשי מאסר**. על הנאשם הוטלו **18 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי כספי.

ד. ברע"פ 5139/13 **מרדכי מזרחי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.8.2013) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו במספר אישומים בגין 3 עבירות של כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה בכוונה לבצע גניבה או פשע, 4 עבירות גניבה, היזק לרכוש במזיד, החזקת מכשיר פריצה ו-2 עבירות של התפרצות וגניבה ממקום שאינו מגורים או תפילה. בערכאה הדיונית נקבע **מתחם ענישה הולם** לגבי האירועים, שעניינם התפרצות לבתי כנסת, **שנע בין 6**

ל-16 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **28 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

ה. ברע"פ 509/11 **סמיר אבו עדיה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.1.2012), נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה והפרת הוראה חוקית, בכך שיחד עם אחר, התפרץ לבית מגורים, שבר את הרעפים ונכנס פנימה, שעה ששותפו ערך תצפית לכיוון הרחוב; נטל כספת שעקר ממקומה ועזב את המקום. לאחר מכן, הפר הנאשם את תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו במסגרת הליך המעצר בתיק. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים לצד הפעלת מאסרים מותנים כך שתקופת המאסר הועמדה על 18 חודשים.

ו. ברע"פ 8519/11 **שלומי ויצמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.1.2012), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים או תפילה וניסיון גניבה בצוותא. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **14 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי כספי לצד הפעלת מאסר מותנה, כך שתקופת המאסר הועמדה על 20 חודשים.

ז. ברע"פ 3063/11 **כהן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.4.2011), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שהגיע עם אחר לבית המתלונן, כשהם מצוידים בלום ומגבה לרכב, התפרצו לדירה, הוציאו את תכולת הארונות והמגירות, פיזרו את תכולתם על הרצפה וניסו לעקור את הכספת באמצעות המגבה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי.

ח. ברע"פ 7278/10 **שאולוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.10.2010), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **15 חודשי מאסר בפועל**, לצד הפעלת מאסר מותנה כך שתקופת המאסר הועמדה על 27 חודשים.

ט. בעפ"ג (מח' ב"ש) 31638-07-14 **אברהם רסד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.2.2015) הוקל עונשו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, גניבה והחזקת נכס החשוד כגנוב, בכך שהתפרץ לבית בפתיחת תריס ונכנס פנימה כשעוטה כפפות לידיו. הנאשם גנב תכשיטים, סכום של 200 ₪ ומקדחה, יצא מבית המתלונן ושב אליו כעבור זמן מה אז נטל את הטלוויזיה ומכשיר פלייסטיישן במטרה לגנבם. בערכאה הדיונית, נקבע **מתחם ענישה שבין 12 ל-24 חודשי מאסר**. המתחם אושר בערכאת הערעור. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **17 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים, פיצוי והתחייבות.

י. בעפ"ג (מח' ב"ש) 49139-04-14 **אבי יצחק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 9.7.2014) נדחה ערעור של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא חדא, גניבה, קשירת קשר לביצוע פשע, היזק לרכוש במזיד והחזקת מכשיר פריצה, בכך שקשר קשר עם אחר לפרוץ לוויילה באילת, ולגנוב ממנה כסף ורכוש. הנאשם הצטייד בלום ברזל, פטיש ואזמל והתפרץ לוויילה עם האחר בשעות כאשר דיירי הבית שהו בו. השנים הוציאו רכוש מהכספת עם כלי פריצה וגנבו סכום מזומן העולה על 50,000 ₪, תכשיטים ורכוש נוסף. בערכאה הדיונית, נקבע **מתחם ענישה הולם** בגין ביצוע עבירות אלה בלבד, **שבין 14 ל-36 חודשי מאסר**. המתחם אושר בערכאת הערעור. בנוסף הורשע הנאשם בעבירות פריצה לרכב וגניבה מרכב. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **20 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים, פיצוי וקנס.

יא. בע"פ (מח' חי') 3827-05-13 **יורי אמירוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.7.2013), נדחה ערעור של נאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, גניבה והונאה בכרטיס חיוב. נקבע **מתחם ענישה הולם שבין 12 ל-36 חודשי מאסר**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים לצד הפעלת מאסר מותנה חלקו במצטבר, כך שתקופת המאסר הועמדה על 36 חודשי מאסר בפועל.

יב. בת"פ (אי') 13179-03-13 **מדינת ישראל נ' בוריס לייטנס** (ניתן ביום 18.6.2013) הורשע הנאשם שלפניו בעבירות התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, ניסיון לעבירת התפרצות והחזקת נכס חשוד כגנוב בארבעה אירועים נפרדים. נקבעו מתחמי ענישה עבור כל אחד מהאירועים כאשר נקבע **מתחם ענישה הולם לעבירת התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע שבין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל**. נקבע מתחם ענישה הולם לאירוע הכולל **התפרצות למקום מגורים והחזקת נכס החשוד כגנוב שבין 12 ל-30 חודשי מאסר**. על הנאשם, שבזמנו נעדר עבר פלילי, הוטלו **18 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים ופיצוי.

יג. בת"פ (רשל"צ) 15236-12-11 **מדינת ישראל נ' יואב בן דוד** (ניתן ביום 31.10.2012), הורשע נאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, גניבה והיזק לרכוש במזיד. נקבע **מתחם ענישה הולם שבין 10 ל-20 חודשי מאסר**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **14 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

13. לעבירות של ההתפרצות והגניבה, שהינן כאמור העבירות העיקריות בה הורשעו הנאשמים, נתלוות גם עבירה של שיבוש מהלכי משפט, שהעונש המרבי שנקבע לצדה הינו 3 שנות מאסר.

הערכים המוגנים בעבירת שיבוש מהלכי משפט הם טוהר ההליך השיפוטי והבטחת הליך חשיפת האמת באמצעות המשפט (רע"פ 7153/99 **אלגד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(5), 729, 739 (2001)), תקינותם של הליכים משפטיים והבטחת קיומה של מערכת תקינה של עשיית משפט צדק הראויה לאמון הציבור (ע"פ

8721/04 **אוחנה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.6.2007), כמו גם הגנה על שלטון החוק ושמירה על הסדר הציבורי.

הנאשם הורשע בעבירה זו בעקבות אמירותיו ובקשתו מחברו דניאל, בעודם שוהים בתאי המעצר, בסמוך לאירוע, כדי ש"ייקח את התיק על עצמו". בדרך זו ביקש הנאשם לפגוע בהליך חשיפת האמת ולהתחמק מלתן את הדין על מעשיו.

טווח הענישה הנוהג בפסיקה לגבי עבירת שיבוש מהלכי משפט הינו רחב ותלוי נסיבות. פעמים רבות קיים קשר ישיר בין חומרת מעשה השיבוש לבין חומרת העבירות הנוספות בהן מואשם הנאשם הספציפי (ראו, למשל, תפ"ח (מחוזי חי') 19933-10-12 **מדינת ישראל נ' דוחה** (ניתן ביום 25.4.2013); ת"פ (שלום עכו) 14413-01-11 **מדינת ישראל נ' פרעוני** (ניתן ביום 14.1.2013).

14. מכל המקובץ, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע מכלול העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, היחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורני כי מתחם העונש ההולם למכלול האירוע **נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל**, מאסרים מותנים וענישה כלכלית בדמות קנס ופיצוי.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה

15. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סע' 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סע' 40 לחוק העונשין).

בענייננו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום, משום שלא נשמעה כל נכונות מצד הנאשם להשתלב במסגרת טיפולית ולשקם את אורחות חייו. מנגד, לא מצאתי כי החשש שהנאשם יחזור ויבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות (סע' 40 ו-40 לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים בגדר מתחם הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

16. בקביעת העונש המתאים במתחם הענישה ההולם יש להתחשב בנסיבותיו של הנאשם, שאינן קשורות

בביצוע העבירה, ויש בהם כדי להשפיע על גזירת הדין, כגון: גיל, עבר הפלילי, נטילת האחריות, פגיעת העונש במשפחתו, נסיבות חיים קשות שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה, שיתוף פעולה עם רשויות החוק ועוד (ר' סעיף 40א לחוק העונשין). בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.5.2009)).

17. **שיקולים לחומרה:** בבסיס השיקולים לחומרה עומדת המדיניות המשפטית שתוארה והצורך לתן ביטוי לזכויות הפרט לביטחון האישי ולשמירה על קניינו בהיותן זכויות יסוד מקודשות. בתי המשפט מצווים לתרום חלקם למיגור עבירות הרכוש, בייחוד אלה המבוצעות בתעוזה הכרוכות בפוטנציאל להתדרדרות לאלימות של ממש, על מנת להרתיע הן את הנאשם העומד לדין והן עבריינים אחרים כמותו, מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד.

הנאשם לא הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו, כך שלשם מתן הכרעת הדין נשמעו עדים והוצגו ראיות וטיעוני הצדדים. אין לזקוף לחובת הנאשם ניהול משפט על ידו ולא החמרתי עמו בשל כך שניהל את משפטו (ר' סעיף 40א(6) לחוק העונשין); אולם, הנאשם אינו זכאי להקלה לה זכאים נאשמים אשר לוקחים אחריות למעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט ועדי הצדדים. הנאשם ניסה להטעות את בית המשפט בהעלאת טענה בנוגע לזיהויו, אשר נדחתה כאמור בהכרעת הדין. בהתנהלותו זו ניסה הנאשם להכשיל את בית המשפט ולחמוק מלתן את הדין על מעשיו.

אף לאחר הכרעת הדין, הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה.

לחובת הנאשם הרשעה משנת 2013 בשל ביצוע שתי עבירות התפרצות למקום מגורים במטרה לבצע עבירה, שתי עבירות ניסיון התפרצות למקום מגורים והחזקת נכס חשוד כגנוב, בגינה הוטלו עליו מאסר בפועל למשך 18 חודשים, פיצוי כספי ומאסר מותנה ל-8 חודשים, שהינו בר הפעלה בהליך זה; והרשעה משנת 2015 בעבירה של היזק לרכוש במזיד, בשלה הוטלו עליו מאסר מותנה, קנס ופיצוי. הנה כי כן, הנאשם ביצע את העבירות הנדונות, שעה שהיה תלוי ועומד נגדו עונש מותנה בר הפעלה בגין הרשעה בעבירות רכוש קודמות. למעשה, הנאשם ביצע את עבירות פחות מחודש לאחר ששוחרר ממאסר. למותר לציין כי מי אשר חוזר ומבצע עבירות רכוש חמורות מתוכננות היטב, ללא פחד או מורא, על אף הפוטנציאל הממשי לפגיעה בגוף ובנפש, יש להציב בפניו גבולות ברורים ומסר של הוקעה שאינו משתמע לשתי פנים בדרך של הרחקתו מהחברה לתקופה ממושכת. מחובתו של בית המשפט להעביר מסר חד וצלול לנאשם ולאחרים כמותו, לפיו עבירות מסוג זה יתקלו בענישה מוחשית.

לא התרשמתי כי הנאשם עשה כל מאמץ לחזור למוטב, אלא למעשה סיגל לעצמו דרך קלה להפקת הכנסות, בדרך של ביצוע עבירות רכוש.

לא הוצגה לפניי התנהגות חיובית מצד הנאשם או תרומה כלשהי מטעמו לחברה. הנאשם לא יצר קשר עם המתלוננת לאחר האירוע ולא ניסה לתקן את תוצאות מעשיו או לפצותה.

18. **שיקולים לקולא:** לדאבוני לא מצאתי שיקולים רבים להניח על כף הזכות לטובת הנאשם. הבאתי בכלל חשבון את גילו של הנאשם (יליד 1991) ואת מצבו המשפחתי והסוציאקונומי כפי שהוצג על-ידי באת כוחו.

19. הנה כי כן, מצאתי לתן משקל לכך שהנאשם ביצע את העבירות אך חודש לאחר ששוחרר ממאסר, על אף עונש מאסר מותנה, שהיה קיים נגדו. בנסיבות העניין, על העונש הראוי לנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם לשקף את חומרת המעשים כפי שתוארה לעיל, את מידת אשמו, ואת המשקל המצטבר של הנסיבות האישיות שנמנו לעיל. לאור חומרת העבירות, נסיבות ביצוען, העדר נטילת אחריות וביצוען בזמן שעמדה נגדו ענישה מותנית, וניסיונו לשבש בהליכי המשפט לאחר ביצוע עבירות הרכוש, שהינה עבירה בפני עצמה, אין מנוס מהטלת עונש של מאסר ממושך וענישה מרתיעה, כדי להבהיר לנאשם ולאחרים כמותו את חומרת מעשיו.

הפעלת מאסר מותנה

20. כנזכר, הנאשם ביצע את העבירות נשוא ההליך דנא, בתקופת תנאי שהוטלה עליו, בעקבות הרשעתו בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין ושתי עבירות של ניסיון להתפרצות למגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

בהתאם לסעיף 55(א) לחוק העונשין, נאשם שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יופעל המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו. עם זאת, סעיף 56 לחוק העונשין מתיר לבית המשפט שיקול דעת להאריך את תקופת המאסר המותנה או לחדשה לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים בנסיבות המנויות בו. לאור המקובץ עד כה, סבורני כי אין כל הצדקה להימנע מהפעלת המאסר על תנאי שנגזר על הנאשם. חומרת מעשיו והעבירות בהן הורשע והעובדה כי ביצע את העבירות פחות מחודש לאחר ששוחרר ממאסר כאשר לחובתו מאסר מותנה, מחייבים הטלת מאסר בפועל. סעיף 54 לחוק העונשין קובע כי שעה שביהמ"ש מטיל על הנאשם "עונש מאסר בשל עבירה הנוספת, לא יורה כי יהיה כולו על תנאי". לפיכך, שעה שמוטל על הנאשם עונש מאסר בגין העבירות בתיק זה, חובה כי חלק מתקופת המאסר תהא בפועל. מכאן, ובהתאם לסעיף 56(א) לחוק העונשין, משמצאתי להטיל עונש מאסר בגין העבירות נשוא כתב האישום, אין מקום להאריך את המאסר המותנה שהוטל על הנאשם.

בנסיבות דנא, לא מצאתי טעם לסטות מהכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין לפיו מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, יישא את שתי תקופות המאסר במצטבר, בזו

אחר זו.

21. בקביעת סכומי הקנס והפיצוי הבאתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם ואת העובדה כי הרכוש שנגנב הושב לבעליו.

העונש המתאים לנאשם

22. סוף דבר, מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנוהגת, מצאתי להשית על הנאשם עונש כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, אשר תימנה מיום מעצרו - 25.08.2014.

ב. הפעלת מאסר על תנאי שהוטל על הנאשם ביום 18.6.2013 בת"פ 13159-03-13 בבית משפט השלום באילת, לתקופה של 8 חודשים, במצטבר לעונש המאסר שנגזר לעיל.

סך הכל ירצה הנאשם מאסר בפועל למשך 26 חודשים, שתחילתם ממועד מעצרו.

ג. מאסר מותנה לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים ממועד שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש מסוג עוון, למעט החזקת נכס חשוד כגנוב או עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

ה. קנס - בסכום של 2,000 ₪, או מאסר למשך 10 ימים תחתיו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים. תשלום ראשון ישולם ביום 1.8.2015 ויתר התשלומים מדי 01 לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום אחד מהתשלומים, יעמיד לפירעון מידי את יתרת הקנס שטרם שולמה ויחייב את הנאשם בתשלום תוספת פיגורים כחוק.

ו. פיצוי - הנאשם ישלם פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת שישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון ביום 1.8.2015 ויתר התשלומים מדי 01 לחודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום אחד מהתשלומים, יעמיד לפירעון מידי את יתרת הפיצוי שטרם שולמה ויחייב את הנאשם בתשלום תוספת פיגורים כחוק. התשלום יבוצע בקופת בית המשפט ממנה יועבר

למתלוננת לפי כתובתה בכתב האישום.

23. אני מורה על השמדת/חילוט/השבת המוצגים, לפי לשיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, במעמד הצדדים.